

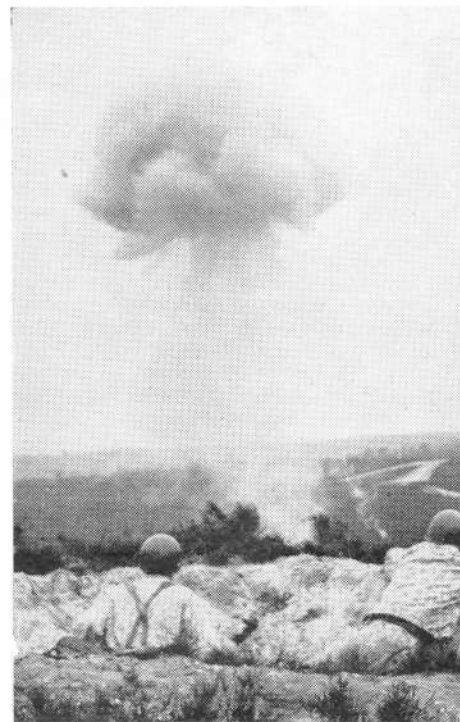
"MIXED PICKLES"

Bataljon Johan Willem Friso uit Zuidlaren te zijn, die er dus al een hele reis hadden opzitten toen voor hen de strijd begon. Voorts was de 107e Luchtsteunverbindingscompagnie ingeschakeld en zo kon het gebeuren dat een echte (Engelse) Canberra straalbommenwerper enkele machtige schijn-aanvallen kwam uitvoeren op het laatste bolwerk van de groenen.

JAARLIJKSE GECOMBINEERDE OEFENING VAN SROI, SROC en ARO

De jaarlijkse gecombineerde oefening van SROI SROC en ARO betekent niet enkel een oefening van twee dagen, zij eindigt met een gezamenlijke lunch, een sportontmoeting en een slotmaaltijd. Vanwege de vele sportevenementen, die het militaire leven kent, hebben wij gemeend ons ditmaal

tige reserve-officieren van de infanterie, de cavalerie en de mariniers met hun oefenmeesters, instructeurs en scheidsrechters, waren de parate troepen ook vertegenwoordigd. De vijandelijke groenen bleken de Charlie-compagnie en de Ondersteunings-Compagnie van het 44e Infanterie

uitsluitend tot de oefening te moeten bepalen.

De vijand (de groenen) vertrok al vroeg in de ochtend van de 9e juni en richtte zich ter verdediging in op de Elspeter Heide. In de loop van de avond verplaatsten de aanvallende troepen (de blauwen) zich naar hun bivak ten westen van de heivlakte diep in het bos. Dit leger bestond uit twee pelotons van de SROI, één peloton van de SROC en één van de ARO. Op de hei namen de echte Centurions de taak van hun dummy-broeders over, welke echter bij de 3e aanval (oost van de weg Nunspeet-Elspeet) weer in actie kwamen.

Het was overigens wel een erg „gemengde” oefening. Behalve de toekom-

Bevel tot de aanval

Verder ontwaarden wij dan nog een Vuurvoorstellingsgroep van de Demonstratie Compagnie van de Infanterie School en een aantal radiojeeps van de 41e Pantser Infanterie Brigade. **Men ziet het: luitenant-kolonel Meynderts, commandant SROI, had een hele rits connecties uitgebuit om deze oefening tot een succes te kunnen maken. En omdat voorts het weer redelijk goed was en de deelnemers er echt zin in bleken te hebben, werd het dan ook een zeer geslaagd geheel.**

BIJ DE FOTO'S:

Links boven begroet brigade-generaal van Buuren (Inspecteur der Infanterie) om half zes in de ochtend luitenant-kolonel Van Reijn (Commandant ARO). Geheel rechts op de foto staat luitenant-kolonel Meynderts (Commandant SROI). Linksmidden ziet men hoe goed de vijand zich op de Liesberg had verchanst. Daarnaast de nagebootste vliegtuigbom van de Canberra-straalbombenwerper en eronder de bevelsuitgifte van majoor Rooze (midden in het groepje links, met kaartenplank). Rechts boven de trouwe koffiezetters Hilbink en Hisselink (rechts) met de beide chauffeurs van IdI en C.ARO (links), terwijl de laatste foto een gevechtspauze toont nadat het eerste doel was bereikt.

MAJOOR Rooze gaf om half zes aan de rand van de Elspeetse Heide het bevel tot de aanval uit. De eigen troepen — zo werd verondersteld — waren bij de brandtoren vastgelopen en nu moest een aanval over de linkerflank met steun van tanks de vijand van de Liesberg verdrijven. Dan kwam heuvel 40.3 dicht bij de weg Nunspeet-Elspeet aan de beurt en tot slot moest in de richting Vierhouten-Elspeet worden opgerukt, waar de vijand zich andermaal ter verdediging had ingericht.

Ritmeeester Mulock Houwer stond met ons op de Liesberg en sloeg vergezocht de keurig op tijd verlopende gecombineerde actie van infanterie en tanks gade. Om 6.45 uur in de ochtend van de 10e juli waren de aanvallers op het doel en begon de consolidatie. Dit was een kwartier vóór het geschatte tijdstip en die tijdwinst werd niet meer uit handen gegeven. Om half negen moest doel 2 genomen zijn, maar om acht uur overschreed het reservepeloton de weg in de omgeving van de oversteekplaats. Het kon dat veilig doen, want de mariniers hadden via een stormaanval door het water de laatste weerstand westelijk van de weg Nunspeet-Elspeet opgeruimd.

Op heuvel 39, waar de mannen van de Ostcie van het 44e zich met hun TLV-jeeps goed hadden ingegraven, zorgde de Engelse Canberra voor een waardig knaleffect. In werkelijkheid kwam deze snelle vogel natuurlijk enkel maar laag overscheren, maar de eigenbouw napalmbommen deden het uitstekend. Ook al raakte een gedeelte van de aanvallers tussen al die heuveltjes de goede richting even kwijt, de gestelde doelen werden toch bereikt.

De weg naar Elspeet lag voor de zegevierende blauwen open. Wonderlijk genoeg trokken zij daar niet heen, maar verdwenen naar de Jan v. Schaffelaer-kazerne in Ermelo, om zich na de inspanningen te prepareren voor de lunch, de sportwedstrijden en de rest van het meer ontspannende van hun jaarlijkse „treffen” en de groenen lieten het slagveld ook voor wat het was en reden terug naar hun vertrouwde Adolf van Nassau-kazerne in Zuidlaren. Zw.

